

V?c C-2/08

Amministrazione dell'Economia e delle Finanze

a

Agenzia delle Entrate

v.

Fallimento Olimpiclub Srl

(žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce podaná Corte suprema di cassazione)

„DPH – P?ednost práva Spole?enství – Ustanovení vnitrostátního práva zakotvující zásadu p?ekážky v?ci pravomocn? rozsouzené“

Shrnutí rozsudku

Právo Spole?enství – P?ímý ú?inek – P?ednost – Ustanovení vnitrostátního práva zakotvující zásadu p?ekážky v?ci pravomocn? rozsouzené

Právo Spole?enství vnitrostátnímu soudu neukládá, aby nepoužil vnitrostátní procesní normy spojující s ur?itým rozhodnutím p?ekážku v?ci pravomocn? rozsouzené, i kdyby to umož?ovalo napravit porušení práva Spole?enství vyplývající z dot?eného rozhodnutí. Podmínky napl?ování zásady p?ekážky v?ci pravomocn? rozsouzené na základ? zásady procesní autonomie vnitrostátních právních řád? členských stát? spadají do p?sobnosti t?chto právních řád?, ovšem nesm?jí být mén? p?íznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace vnitrostátní povahy (zásada rovnocennosti), ani nesm?jí být upraveny tak, že by v praxi nadm?rn? zt?žovaly nebo znemož?ovaly výkon práv p?iznaných právním řádem Spole?enství (zásada efektivity).

V tomto ohledu je výklad zásady p?ekážky v?ci pravomocn? rozsouzené, podle n?hož má ve sporech v da?ové oblasti pravomocn? rozsouzená v?c v jednom ur?itém p?ípad?, pokud se týká zásadního bodu společného dalším v?cem, v tomto bod? závaznou povahu, i když se zjišťní provedená p?i této p?íležitosti vztahují k jinému zda?ovacím období, neslu?itelný se zásadou efektivity. Takový výklad brání nejen tomu, aby bylo zpochybn?no soudní rozhodnutí, s nímž je spojena p?ekážka v?ci pravomocn? rozsouzené, i když toto rozhodnutí obsahuje porušení práva Spole?enství, nýbrž brání rovn?ž soudnímu p?ezkumu jakéhokoli jiného rozhodnutí p?íslušného da?ového ú?adu, které se týká téhož ú?astníka řízení a týchž skutkových a právních otázek ohledn? společného zásadního bodu obsaženého v soudním rozhodnutí, s nímž je spojena p?ekážka v?ci pravomocn? rozsouzené, avšak jiného zda?ovacího období. Takové uplat?ování zásady p?ekážky v?ci pravomocn? rozsouzené by tedy m?lo za následek, že v p?ípad?, kdy by se soudní rozhodnutí, které se stalo konečným, opíralo o výklad norem Spole?enství o zneužívajících praktikách v oblasti dan? z p?idané hodnoty, který odporuje právu Spole?enství, by se nesprávné použití t?chto norem v každém novém zda?ovacím období opakovalo, aniž by bylo možné tento nesprávný výklad korigovat. Tak rozsáhlé p?ekážky ú?innému uplat?ování norem Spole?enství v oblasti dan? z p?idané hodnoty nelze rozumn? od?vodnit zásadou právní jistoty, a je tedy t?eba mít za to, že odporují zásad? efektivity.

Právo Spole?enství brání tedy tomu, aby za takových okolností bylo použito ustanovení

vnitrostátního práva zakotvující zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené ve sporu týkajícím se daní z přidané hodnoty za zdaňovací rok, pro který dosud nebylo vydáno žádné konečné rozhodnutí, pokud by toto ustanovení bylo na překážku tomu, aby vnitrostátní soud rozhodující o tomto sporu bral v úvahu normy práva Společenství v oblasti zneužívajících praktik souvisejících s dotčenou daní.

(viz body 23–24, 26, 29–32 a výrok)

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

3. září 2009(*)

„DPH – Předmět práva Společenství – Ustanovení vnitrostátního práva zakotvující zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené“

Ve věci C-2/08,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Itálie) ze dne 10. října 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 2. ledna 2008, v řízení

Amministrazione dell'Economia e delle Finanze,

Agenzia delle Entrate

proti

Fallimento Olimpiclub Srl,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, K. Schieman (zpravodaj), P. Kriš, L. Bay Larsen a C. Toader, soudci,

generální advokát: J. Mazák,

vedoucí soudní kanceláře: R. Šereš, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. ledna 2009,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Fallimento Olimpiclub Srl G. Tinelli, avvocato,

— za italskou vládu I. Bruni, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilem a W. Ferrante, avvocati dello Stato,

- za slovenskou vládou B. Ricziovou, jako zmocněnkyní,
 - za Komisi Evropských společenství E. Traversou a M. Afonso, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 24. března 2009,
- vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká uplatnění zásady překážky voci pravomocně rozsouzené ve sporu v oblasti daní z přidané hodnoty (dále jen „DPH“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Fallimento Olimpiclub Srl (Olimpiclub Srl v úpadku, dále jen „Olimpiclub“) a Amministrazione dell'Economia e delle Finanze (Správa hospodářství a financí, dále jen „finanční správa“) týkajícího se čtyř dodatečných platebních výměrů v oblasti DPH určených společnosti Olimpiclub za zdaňovací roky 1988 až 1991.

Vnitrostátní právní předpisy

3 Článek 2909 italského občanského zákoníku (codice civile), nazvaný „Překážka voci pravomocně rozsouzené“, stanoví následující:

„Zjištění obsažená v rozsudcích, které nabyly právní moci, jsou závazná ve všech ohledech pro účastníky řízení, jejich dědice nebo jejich právní nástupce.“

4 Tento článek byl Corte suprema di cassazione (Kasačním soudem) v jeho rozsudku č. 13916/06 vyložen následovně:

„[...] pokud se dvě řízení, v nichž proti sobě stojí tytéž strany, týkají téhož právního vztahu a pokud jedno z těchto řízení bylo skončeno soudním rozhodnutím, které nabylo právní moci, takto provedená zjištění ve vztahu k této právní situaci nebo k řešení skutkových nebo právních otázek vztahujících se k zásadnímu bodu společnému oběma věcem, která tak tvoří logickou premisu, jež je nepostradatelná pro rozhodnutí obsažené ve výroku rozsudku, brání tomu, aby byl týž právní bod, například nesporný, znovu přezkoumáván, i když pozdější řízení sleduje účel, jenž je odlišný od toho, který byl předmětem a ‚petitem‘ řízení prvního.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

5 Olimpiclub, společnost s ručením omezeným, jejímž předmětem činnosti je výstavba a správa sportovní infrastruktury, je vlastníkem komplexu sportovních zařízení nacházejících se na pozemku náležejícím Italskému státu. Dne 27. prosince 1985 uzavřela Olimpiclub s Associazione Polisportiva Olimpiclub (dále jen „Associazione“), neziskovým sdružením, jehož zakládající členové byli většinou držiteli obchodních podílů ve společnosti Olimpiclub, smlouvu umožňující Associazione užívat veškerá zařízení dotčeného sportovního komplexu (dále jen „smlouva o výpůjčce“). Jako protiplnění mělo Associazione zaprvé obstarávat platbu poplatku za užívání veřejného pozemku Italskému státu (částku placenou z titulu postoupení užívání pozemku), zadruhé vyplatit každý rok 5 milionů ITL jako úhradu ročních paušálních nákladů a zatřetí převést na Olimpiclub veškeré hrubé příjmy Associazione odpovídající celkovému objemu každoročních přířvků jeho členů.

6 V roce 1992 přikročila finanční správa k ověření ve věci této smlouvy o výpůjčce a dospěla k závěru, že strany této smlouvy prostřednictvím formálně platného úkonu ve skutečnosti

sledovaly výlučnou cíl obejít zákon, aby získaly finanční výhodu. Olympiclub tím na neziskové sdružení přenesla veškerá správní a právní břemena, jakož i správu dotčeného sportovního komplexu, přičemž současně získala příjmy, které toto sdružení vytvářelo v podobě příspěvků hrazených mu jeho členy, a tudíž nepodléhajících DPH. Protože finanční správa měla za to, že smlouvy o výpůjčce se strany vzájemně nemohou dovolávat, přičetla společnosti Olympiclub veškeré hrubé příjmy stržené Associazione během let, které byly předmětem finanční kontroly, a následně prostřednictvím čtyř dodatečných platebních výměrů opravila přiznání k DPH předložená společností Olympiclub za zdaňovací léta 1988 až 1991.

7 Olympiclub podala proti těmto dodatečným platebním výměrům žalobu ke Commissione tributaria provinciale di primo grado di Roma (Provinciální daňová komise prvního stupně v Římě), která této žalobě vyhověla, protože měla za to, že finanční správa vyloučila právní úinky smlouvy o výpůjčce nesprávně, jelikož neprokázala existenci podvodné dohody.

8 Finanční správa podala proti tomuto rozhodnutí odvolání ke Commissione tributaria regionale del Lazio (Regionální daňová komise pro Latium), která dotčené rozhodnutí potvrdila. Podle tohoto soudu finanční správa neprokázala existenci podvodného úmyslu obou stran, které uzavřely smlouvu o výpůjčce, přičemž důvody, které je vedly k jejímu uzavření, mohly legitimně vyplývat z ne hospodářské povahy přímé správy převážně sportovní činnosti ze strany obchodní společnosti.

9 Proti tomuto rozhodnutí podala finanční správa kasační stížnost k předkládajícímu soudu. Jelikož nad společností Olympiclub byl mezitím prohlášen úpadek, vystupuje jako žalovaný v řízení o kasační stížnosti insolvenční správce.

10 V rámci tohoto řízení se insolvenční správce dovolával existence dvou rozsudků Commissione tributaria regionale del Lazio, které nabyly povahy věci pravomocně rozsouzené a jejichž předmětem byly tytéž dodatečné platební výměry v oblasti DPH vydané na základě téže daňové kontroly ve společnosti Olympiclub, ale vztahující se k jiným zdaňovacím letům, totiž rozsudku č. 138/43/00 týkajícího se zdaňovacího období roku 1992 a rozsudku č. 67/01/03 týkajícího se zdaňovacího období roku 1987.

11 I když se tyto rozsudky týkaly jiných zdaňovacích let, v nich provedená zjištění, jakož i zvolené řešení měly být na základě článku 2909 italského občanského zákoníku, který zakotvuje zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené, závazné i v původním řízení.

12 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v daňových věcech byly italské soudy při výkladu článku 2909 italského občanského zákoníku dlouho v rozporné zásadě fragmentace řízení, podle níž si každý zdaňovací rok uchovává samostatnost ve vztahu k rokem dalším a je předmětem svébytného právního vztahu mezi daňovým poplatníkem a státní pokladnou ve vztahu k předcházejícím i následujícím zdaňovacím letům, takže pokud jsou spory týkající se různých zdaňovacích let u téže daně (i když se týkají podobných otázek) předmětem samostatných rozsudků, každý spor si zachovává svou samostatnost a rozhodnutí, kterým je skončen, nezakládá ve vztahu ke sporům souvisejícím s jinými zdaňovacími léty povahu překážky věci pravomocně rozsouzené.

13 Tento přístup se však v poslední době změnil, a to zejména v důsledku opuštění zásady fragmentace řízení. Například se lze řešení plynoucího z rozsudku vydaného v určitém sporu, pokud se k němu vztahující zjištění týkají podobných otázek, úspěšně dovolávat i v jiném sporu, ať se dotčený rozsudek týká jiného zdaňovacího období, než je to, o které jde v řízení, v němž se tohoto rozsudku některý účastník dovolává.

14 Protože oba rozsudky uvedené v bodě 10 tohoto rozsudku konstatovaly existenci platných

hospodářských dŕvodŕ opodstatňujících uzavŕení smlouvy o výpŕjŕce mezi Associazione a Olimpiclub, a vyznivaly tedy ve prospŕch poslednŕ uvedenŕ spoleŕnosti, ŕalovaná v pŕvodním ŕízení tvrdila, ŕe kasaŕní stíŕnost musí být prohlášena za nepŕípustnou potud, pokud smŕŕuje k tomu, aby se znovu rozhodovalo o týchŕ skutkových i právních otázkách.

15 Právŕ ve svŕtle tŕchto skuteŕností má pŕekládající soud za to, ŕe je vázán dotŕenými rozsudky, které koneŕným zpŕsobem potvrzují skuteŕnou, legální a nepodvodnou povahu smlouvy o výpŕjŕce. Uvádí však, ŕe projevem toho by mohlo být, ŕe by nemohl pŕezkoumat vŕc v pŕvodním ŕízení ve svŕtle právní úpravy Spoleŕenství a judikatury Soudního dvora ve vŕcech DPH, zejména rozsudku ze dne 21. února 2006, Halifax a další (Cŕ255/02, Sb. rozh. s. Iŕ1609), a pŕípadnŕ konstatovat existenci zneužití práva.

16 Pŕedkládající soud bere v úvahu zvláŕtŕ rozsudek ze dne 18. ŕervence 2007, Lucchini (Cŕ119/05, Sb. rozh. s. Iŕ6199), v nŕmŕ Soudní dvŕr rozhodl, ŕe právo Spoleŕenství brání použití takového ustanovení vnitrostátního práva, které zakotvuje zásadu pŕekážky vŕci pravomocnŕ rozsouzené, jako je ŕlánek 2909 italského obŕanského zákoníku, pokud toto použití brání vrácení státní podpory, která byla poskytnuta v rozporu s právem Spoleŕenství. Pŕedkládající soud uvádí, ŕe se zdá, ŕe tento rozsudek ilustruje urŕitou tendenci v judikatuŕe Soudního dvora relativizovat zásadu pŕekážky vŕci pravomocnŕ rozsouzené a vyžadovat vylouŕení takové zásady tak, aby byla dodržena pŕednost ustanovení práva Spoleŕenství a bylo zabránŕno rozporu s nimi. Pŕedkládající soud odkazuje v tomto ohledu na rozsudky ze dne 1. ŕervna 1999, Eco Swiss (Cŕ126/97, Recueil, s. Iŕ3055); ze dne 28. ŕervna 2001, Larsy (Cŕ118/00, Recueil, s. Iŕ5063); ze dne 7. ledna 2004, Wells (Cŕ201/02, Recueil, s. Iŕ723), a ze dne 13. ledna 2004, Kühne & Heitz (Cŕ453/00, Recueil, s. Iŕ837).

17 Jelikoŕ výbŕr DPH hraje dŕležitou roli pŕi tvorbŕ vlastních zdrojŕ Evropského spoleŕenství, pŕedkládající soud si klade otázku, zda judikatura Soudního dvora vyžaduje, aby vnitrostátnímu rozsudku, který na základŕ vnitrostátního práva nabyl povahu pŕekážky vŕci pravomocnŕ rozsouzené, nebyla pŕiznávána závazná povaha. Ve vŕci v pŕvodním ŕízení by použití ŕlánku 2909 italského obŕanského zákoníku bránilo plnému uplatňení zásady boje proti zneužívání práva, kterou propracovala judikatura Soudního dvora v oblasti DPH jakoŕto nástroj mající zaruŕit plnou úŕinnost systému DPH upravenému právem Spoleŕenství, pŕiŕemŕ v tomto ohledu odkazuje tento soud na výŕe uvedený rozsudek Halifax a další.

18 Za tŕchto okolností se Corte suprema di cassazione rozhodl pŕerušit ŕízení a poloŕit Soudnímu dvoru následující pŕedbŕŕnou otázku:

„Brání právo Spoleŕenství použití takového ustanovení vnitrostátního práva, jako je ŕlánek 2909 italského obŕanského zákoníku, které smŕŕuje k zakotvení zásady pŕekážky vŕci pravomocnŕ rozsouzené, pokud použití tohoto ustanovení vede k tomu, ŕe je stvrzen výsledek, jenŕ je v rozporu s právem Spoleŕenství, a tím se maŕí jeho uplatňování i v jiných oblastech, než jsou státní podpory (k nimŕ se vztahuje [výŕe uvedený] rozsudek Lucchini [...]), zejména v oblasti DPH a zneužívání práva, k nŕmuŕ dochází s cílem neoprávnŕnŕ se vyhnout dani, a to zejména se zŕetelem na kritérium vnitrostátního práva, jak je vykládáno judikaturou [Corte suprema di cassazione], podle níŕ má v daŕových sporech pravomocnŕ rozsouzená vŕc v urŕitém pŕípadu, týká-li se zásadního bodu spoleŕného i jiným vŕcem, závaznou povahu, co se týŕe této otázky, i když se zjiŕťení provedená pŕi této pŕíležitosti vztahují k jinému zdaŕovacímu období?“

K pŕedbŕŕné otázce

19 Pŕedkládající soud se v podstatŕ dotazuje, zda právo Spoleŕenství brání tomu, aby za takových okolností, jako jsou ty, o které jde v pŕvodním ŕízení, bylo použito takové ustanovení vnitrostátního práva, jako je ŕlánek 2909 italského obŕanského zákoníku, ve sporu týkajícím se

DPH za zdaňovací rok, pro který dosud nebylo vydáno žádné konečné soudní rozhodnutí, v případě, kdy toto ustanovení bylo na překážku tomu, aby tento soud bral v úvahu normy práva Společenství v oblasti zneužívajících praktik souvisejících s dotčenou daní.

20 Hned úvodem je třeba zdůraznit, že k tomu, aby byla tato otázka zodpovězena, je bez relevance, že předkládající soud podrobně nevyložil důvody, pro které má být možné pochybovat o skutečné, legální a nepodvodné povaze smlouvy o výpůjčce.

21 Olimpclub se dovolala zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, jak je vykládána v italském právním řádu a popsána v bodě 13 tohoto rozsudku, za účelem tvrzení, že zjištění o skutečné, legální a nepodvodné povaze smlouvy o výpůjčce obsažené v důvodech rozsudků týkajících se jiných zdaňovacích období má závaznou a konečnou povahu.

22 V tomto ohledu je namístě připomenout význam, který má jak v právním řádu Společenství, tak ve vnitrostátních právních řádech zásada překážky věci pravomocně rozsouzené. Za účelem zajištění jak stability práva a právních vztahů, tak řádného výkonu spravedlnosti je totiž důležité, aby soudní rozhodnutí, která se po vyerpání možných procesních prostředků nebo po uplynutí lhůt stanovených pro tyto procesní prostředky stala konečnými, již nemohla být zpochybněna (rozsudek ze dne 30. září 2003, Köbler, C-224/01, Recueil, s. I-10239, bod 38, a ze dne 16. března 2006, Kapferer, C-234/04, Sb. rozh. s. I-2585, bod 20).

23 Právo Společenství tudíž vnitrostátnímu soudu neukládá, aby nepoužil vnitrostátní procesní normy spojující s určitým rozhodnutím překážku věci pravomocně rozsouzené, i kdyby to umožňovalo napravit porušení práva Společenství vyplývající z dotčeného rozhodnutí (viz výše uvedený rozsudek Kapferer, bod 21).

24 Při neexistenci právní úpravy Společenství v dané oblasti spadají podmínky naplnění zásady překážky věci pravomocně rozsouzené na základě zásady procesní autonomie vnitrostátních právních řádů členských států do působnosti těchto právních řádů. Tyto podmínky ovšem nesmějí být méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace vnitrostátní povahy (zásada rovnocennosti), ani nesmějí být upraveny tak, že by v praxi nadměrně ztěžovaly nebo znemožňovaly výkon práv přiznaných právním řádem Společenství (zásada efektivity) (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Kapferer, bod 22).

25 Výše uvedený rozsudek Lucchini předcházející rozbor nezpochybňuje. Tento rozsudek se totiž týkal zcela zvláštní situace, ve které šlo o zásady, jimiž se řídí dělba pravomocí mezi členskými státy a Společenstvím v oblasti státních podpor, kdy má Komise Evropských společenství výlučnou pravomoc zkoumat slučitelnost určité státní podpory se společným trhem (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Lucchini, body 52 a 62). V projednávané věci takové otázky dělby pravomocí nevystávají.

26 V projednávané věci se otevírá konkrétní otázka, zda je výklad zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, na který odkazuje předkládající soud a podle něhož má ve sporech v dané oblasti pravomocně rozsouzená věc v jednom určitém případě, pokud se týká zásadního bodu společného dalším věcem, v tomto bodě závaznou povahu, i když se zjištění provedená při této příležitosti vztahují k jinému zdaňovacímu období, slučitelný s principem efektivity.

27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že každý případ, v němž vyvstává otázka, zda vnitrostátní procesní ustanovení znemožňuje nebo nadměrně ztěžuje použití práva Společenství, musí být analyzován s přihlédnutím k místu tohoto ustanovení v řízení jako celku, k jeho přebhu a k jeho zvláštnostem u různých vnitrostátních soudních orgánů. Z tohoto hlediska je namístě případně zohlednit základní zásady vnitrostátního soudního systému, jako například zásadu ochrany práv obhajoby, zásadu právní jistoty a řádný přebh řízení (rozsudek

ze dne 14. prosince 1995, Peterbroeck, C-312/93, Recueil s. I-4615, bod 14).

28 Je tedy namístě specificky zkoumat, zda shora zmíněný výklad článku 2909 italského občanského zákoníku lze odvodnit s ohledem na ochranu zásady právní jistoty, s přihlédnutím k následkům, které z toho vyplývají pro uplatnění práva Společenství.

29 V tomto ohledu musí být konstatováno, jak to ostatně činí samotný předkládající soud, že dotčený výklad brání nejen tomu, aby bylo zpochybněno soudní rozhodnutí, s nímž je spojena překážka vci pravomocně rozsouzené, i když toto rozhodnutí obsahuje porušení práva Společenství, nýbrž brání rovněž soudnímu přezkumu jakéhokoli jiného rozhodnutí příslušného daňového úřadu, které se týká téhož účastníka řízení a týchž skutkových a právních otázek ohledně společného zásadního bodu obsaženého v soudním rozhodnutí, s nímž je spojena překážka vci pravomocně rozsouzené, avšak jiného zdaňovacího období.

30 Takové uplatnění zásady překážky vci pravomocně rozsouzené by tedy mělo za následek, že v případě, kdy by se soudní rozhodnutí, které se stalo konečným, opíralo o výklad norem Společenství o zneužívajících praktikách v oblasti DPH, který skutečně odporuje právu Společenství, by se nesprávné použití těchto norem v každém novém zdaňovacím období opakovalo, aniž by bylo možné tento nesprávný výklad korigovat.

31 Za těchto okolností je třeba uzavřít, že tak rozsáhlé překážky účinnému uplatnění norem Společenství v oblasti DPH nelze rozumně odvodnit zásadou právní jistoty, a je tedy třeba mít za to, že odporují zásadě efektivity.

32 Na položenou otázku je tedy třeba odpovědět, že právo Společenství brání tomu, aby v okolnostech, jako jsou okolnosti vci v převodním řízení, bylo použito takové ustanovení vnitrostátního práva, jako je článek 2909 italského občanského zákoníku, ve sporu týkajícím se DPH za zdaňovací rok, pro který dosud nebylo vydáno žádné konečné rozhodnutí, pokud by toto ustanovení bylo na překážku tomu, aby vnitrostátní soud rozhodující o tomto sporu bral v úvahu normy práva Společenství v oblasti zneužívajících praktik souvisejících s dotčenou daní.

K nákladům řízení

33 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky převodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Právo Společenství brání tomu, aby v okolnostech, jako jsou okolnosti vci v převodním řízení, bylo použito takové ustanovení vnitrostátního práva, jako je článek 2909 italského občanského zákoníku, ve sporu týkajícím se daně z předané hodnoty za zdaňovací rok, pro který dosud nebylo vydáno žádné konečné rozhodnutí, pokud by toto ustanovení bylo na překážku tomu, aby vnitrostátní soud rozhodující o tomto sporu bral v úvahu normy práva Společenství v oblasti zneužívajících praktik souvisejících s dotčenou daní.

Podpisy.

* Jednací jazyk: italština.